

Hasmımız Şeytanı İyi Tanımak: Tedbir almak ve düşmanımıza galip gelme yöntemleri?

Değerli abilerim, bu konu çok mühimdir. Bu bir ders değil, bir nasihat ya da sohbet değil; bu bir ilaçtır. Ahir zamanda bu değineceğimiz konular bize unuttuğumuz, görmezden geldiğimiz, hafife aldığımız düşmanımızı hatırlatacak. Ve bir savaşın içinde olduğumuzu hatırlatıp ayağa nasıl kalkıp onunla harp edeceğimizi öğreneceğiz. Su uyur, düşman asla uyumaz. Biz gaflet uykusundayken şeytanın bize ördüğü tuzakları yıkma vakti geldi. Can kulağıyla, tam bir kalple dinleyelim. Hep beraber kendimize bir pay çıkaralım ve üstümüze düşen ne varsa Ümmet-i Muhammed için yapalım.

Derse üstadımız Seyyid Muhammed Ali'nin muazzam cümlesiyle başlıyorum: "Ey insan, seni Rabbinden ayıran nedir?"

Bizi Rabbimizden ayıran en büyük etken şeytan-ı laindir. Ve onun hilelerine hemen kanan nefistir. Ve şimdi gelin sizinle beraber hasmımız olan şeytan-ı laini yani İblis'i tanıyalım. Bunu unutmayalım; bir insan düşmanını tanımadan onu yenemez. İblis'i yüceltme olmaz ama hafife almamalıyız.

Allah Azze ve Celle şeytanı dumanlı ateşten yarattı. Yaratılışın hikmetinde o zamanlar kendi aleminde olan yani cinler taifesinde bozgunculuk yapan taifeye karşı Rahmani orduda yer almıştır. Ona göre donatılmıştır ve batını savaş ile donanmıştır. Şeytan bir melek değil ama çok zikir ve secdeden dolayı makam olarak melekler katına yükselmiştir. Ve melek olmadığı için sorun burada başlamış; kendi içinde cinlerden daha fazla ibadet edip amel artırarak ön plana çıkmıştır. Ve kalbindeki kendini beğenme ile ön plana çıkıp ibadetini görme eylemi doğmuştur. Kibir hastalığının tohumu böylece ekilmiştir.

Gün geçtikçe makam atladıkça kendini üstün görme hissini artırmıştır. Ve bazı sahih kaynaklara göre şeytan meleklerle yeryüzündeki yaşadığı savaşlar nedeniyle bilgi birikimi elde edip meleklerle ders vermiştir. Şeytandaki odaklanma ve aniden herkesi soyutlama tefekkürü ile zikir yapması çok oluyordu. Ve bu genişledikçe ilimler yükleniyordu. Ve gücünü yaptığı bu zikirlerle alıyor ve hala günümüzde bu zikri yapmaktadır.

Bunu unutmamalıyız ki; ilim gayrete aşıktır. Şeytan tefekkürü ile zikri çok iyi yapıyordu. İmtihan olmadan mükafat elde edilmez. Sadakat en iyi imtihanla ölçülür. Ve şimdi sahneye öyle birisi eklenecek ki; bunu çok iyi anlayacağız ki her şey Allah Azze ve Celle'nin lütfu sonucunda olduğunu anlayacağız. Ne kadar gayret etsek de kalpteki samimiyet ve edep en büyük kapıları açar, onu öğreneceğiz.

Allah Azze ve Celle Adem Aleyhisselam'ı yarattı. Ve ona ruhundan üfleyerek isimleri ona bizzat öğretti. Bu Allah Azze ve Celle'nin kelamı olan Bakara Suresi'nde çok iyi anlatılıyor. Melekler insanın Allah Azze ve Celle'nin halifesi olmasını idrak edememişti. Ve kendi aralarında konuşması şeytanın sınavının ilk adımlarını oluşturunuyordu.

Melekler Allah Azze ve Celle'ye müracaat edip Adem Aleyhisselam'ın halife olmasını konuştular. Allah Azze ve Celle "Ben daha iyi bilirim" dedi. Bütün melekleri topladı ve Adem Aleyhisselam'a "İsimleri anlat" dedi. Allah Azze ve Celle'nin lütuf ihsanı ile Adem Aleyhisselam bahşedilen ilim ile konuşmaya başladı. Ve melekler Adem Aleyhisselam'ın ilmi karşısında hayrete düştüler. Allah Azze ve Celle'nin emri ile secde ettiler. Adem Aleyhisselam da bu lütuf, izzet karşısında edep ve tevazu ile Rabbul Alemin'e secde etti. Ve mübarek başını hiç secdeden kaldırmadı. Çünkü bu verilenler ve olan olaylar hepsi Rabbinden olan lütuf ve onun sırasında şeytan ile imtihanı yaşadı.

Şeytan secde etmedi. Kalbindeki kendini beğenme ve "Ben bilirim" edası onun kalbinde sonu gelmeyecek bir kibir meyvesi meydana getirdi. Adem Aleyhisselam Allah'a secdede, melekler ise Adem Aleyhisselam'a secdede; şeytan kibriyle dimdik ayakta idi. Ve Allah'ın emrine karşı gelmişti. Şeytan haddi git gide aşıyordu. Şeytan sınavı kaybettiğinin farkındaydı ve git gide duygusunu nefrete dönüştürüyordu.

Allah Azze ve Celle şeytana neden secde etmediğini sordu. Ve Adem Aleyhisselam'ı aşağılar tarzda konuşarak "O topraktan, ben ise ateştenim" dedi. Ama hala kalbinde kibir, edebi aşmış hali ve bir kıskançlık ile birlikte Adem Aleyhisselam'a karşı nefretle sözler kullanıyordu. Ve muazzam bir şekilde Adem Aleyhisselam anlı secdede ve kalbinde Rabbul Alemin'e karşı muazzam bir "**Hasbunallahu ve ni'mel vekil**"'i taşıyordu. Edep ile hala secdesine devam ettiriyordu. Melekler secde başını kaldırdı ve Adem Aleyhisselam'ın hala secde ettiğini gördüğü zaman şeytanın secde etmediğini gördüler. Bir daha secdeye gittiler. Ve bu şükür secdesiydi.

Şeytan imtihanı kaybetmiş ve bir daha Allah Azze ve Celle'nin rahmet katına çıkmayacak üzere kovuldu. Şeytan için cehennem, Adem Aleyhisselam için ise bu edep ve tevazu karşısında cennet onun için yaratılmıştı. Yani anlayacağımız o ki; insan şeytan için muazzam bir imtihanı ve kalbindeki kibir ve hastalıklar onun imtihandan kalmasına sebep oldu.

Allah Azze ve Celle şu an bizi de bir imtihandan geçiriyor. Şeytan donanımlı bir varlık ve bizden nefret ediyor. Ve Allah katından kovulmasının insanoğlunun suçu olduğunu düşünüyor. Ve biz de bu imtihan yolunda geçerken Allah'a karşı mahcup düşmemek için elinden geleni yapıyoruz, yapmalıyız. Ey insanoğlu! Bunu bil ki sen şu an şeytan-ı laine, sana izzet veren Rabbul Alemin'e karşı mahcup etmek için plan ve tuzaklarla dolu bir yolda yürüyorsun. Dostunu ve düşmanını iyi seç. Allah Azze ve Celle Resulullah (s.a.v)'i güzel ahlakı tamamlaması için gönderdi. Ya bir insan Resulullah (s.a.v)'in ahlakıyla ahlaklanır, Allah'ın lütfuna mazhar olur; ya da bir insan - neuzubillah- şeytanın ahlakıyla ahlaklanır, Allah Azze ve Celle'ye karşı mahcup olur.

Bunu unutmayalım ki en güzel nimet, ikram Rabbul Alemin tarafından razı olmaktır. Onun tarafından övülmektir. Her an bu secde halini hatırlayalım. Her saniye sınavdayız. Ya nefsimize uyup -asla haşa- dimdik ayakta olacağız ya da Rabbul Alemin sınavına karşı secdede ona teslim olacağız.

Şeytan insana günahla yaklaşır. Bir insan günaha girdikçe şeytan onu daha iyi tanır ve ona göre oynar. Şeytan insana zorla bir şey yapmaz. Sadece fısıldayarak başlar, vesveseyle. Bunun ilki normal bir esinti gibidir. Kapıldıkça etkisi artar. En son o dost ve tutunma etkisi yapar. Ve bir insan şeytanın esareti altına girer. Oymuş gibi vesvese ve düşünceye kaptırır. Bunu balık tutmaya benzetiyorum. En sonki hedef imandır. İlk önce küçük bir balık takar oltanın ucuna ve sabırla bekler. Attığı balık sıradan bir şey değil, nefsin şehvetine göredir. Nereden vuracağını iyi bilir. Her insan için vuracağı yer bellidir. Çünkü her insanın bir zaafı vardır. Ama insanın en zayıf anında, en aciz anında bir kaçış ve esaretten kurtulması vardır. O da Allahu Teala'ya sığınmaktır.

Şeytanın ve nefsin her halinden Allah'a sığınan insan, direkt Rabbul Alemin'in koruması altına girer. Bunu unutmayalım; şeytan insanı daha iyi bilir, Allah Azze ve Celle'yi... O bilir, oltaya balık takar, nefsinin celbeder, en iyi yemdir insan için. İnsan kapıldıkça çeker. Yakaladığı balığı tekrar atar, büyüttükçe büyütür. Ey insan! Tuzakları bozan Allah Azze ve Celle'dir. O en iyi sığınak, en güvenilir limandır.

Biz ahir zamanın bütün çıkmazlarından kaçıp Seyyid Muhammed Ali'nin şemsiyesi altında toplandık. Ve bu lütfu veren Allah Azze ve Celle'ye hamdolsun. Gelin birlikte ete kemiğe bürünelim. Tek bir kalp altında ceddimizin ve tüm ırkımızın düşmanı olan şeytana sağlam bir

tokat atalım. Bugün sokakta boşluğa düşmüş, günah bataklığına batmış bizim gencimiz ve namazdan uzaklaşan bizim kanımızdır. Onları bu hale getiren nefsinden önce şeytandır. Belki ben bile düşmüş olabilirim bu tuzağa. Eleştirmeyi, yargılamayı herkes yapar. Ama vallahi elinden tutmak sahabe gibi bütün suçları şeytana yükleyip kardeşimizin hasta olduğunu ve elinden olmadığını anlasak ve onların yerinde biz de olabilirdik... Allah Azze ve Celle'nin sizlere verdiği şuuru lütuf olarak görün. Bu sizin mülkünüz değil, unutmayın. Şeytan bu yanlışla düşe düşe kibirleşip dimdik durdu.

Haydi birlik olma zamanı! Er kişi odur ki; kişiyi yanlışıyla gören değil, insanı özünden uzaklaştıran şeytanla harp edendir. Kur'an-ı Azimüşşan demiyor mu ki; **"Şeytan apaçık bizim düşmanımız."** Oysa insanların arasına, cemaatlerin arasına fitne tohumu eken şeytan değil midir? Kalpte suizan yaptıran ve kardeşini senin gözünde hakir düşüren şeytan değil midir? Bir düşünün; Allah Azze ve Celle'nin ruhunu taşıyan bir varlık nasıl hakir olabilir? Şimdi anladınız mı? Şeytan bizim kalbimize o suizani eklenecek kadar haddi aşmıştır. Şeytan günah bataklığındaki kardeşimize değil, Allah'a kul olmak isteyenlere savaş açar.

Hepimiz burada Allah'a kul olmak için toplandık. Ve düşmanımız belli. Gelin tamamen aklımızı berraklaştıralım ve güzel bir niyetle Estağfurullah'ın nuruyla tefekküre dalıp şeytanın açtığımız kapıları kapatalım. Bir olalım. Birbirimize düştüğümüzde o an "biliyorum, ben bildim, biliyordum, düşecekti zaten, bu böyleydi" demeyelim. Madem biliyordun neden güzelce elini tutup onunla şeytana beraber tokat atmadınız? Aslında o kardeşimiz değil, biz kaybettik. Çünkü bir muharebede bir taraf kazanır. Şeytan kazandıysa biz kaybetmişizdir. Gelin hep beraber Seyyidimizin himmetiyle kalkan örelim. Tek bize değil, bütün insanlığa. Unutma ki insanı kaybetmek kolay, önemli olan kazanmaktır.

Bir dağ düşünün; içinde tonlarca altın var ve ulaşamıyoruz. Biz zengin değiliz. Ne zaman ki o dağın altındaki madeni çıkartıp, biz o zaman zengin olacağız. İnsanın madeni Allah Azze ve Celle'nin insanda tecelli ettiği esmalardır. Biz bir olalım, şeytanı yenelim. Ahir zamanda göğsümüzdeki açığa çıkmış esmalarla dünyayı aydınlatalım.

Her insanı yoldan çıkartan bir İblis görevlidir. Şeytan da yer, içer, giyinir. Kendi şeytanımızı ve nefsimizi, gücümüzü düşürmek için Sünnet-i Seniyye'yi takip etmeliyiz. İlk önce kendi şeytanımızla baş edip sonra etrafımızdaki kardeşlerimize yardım etmeliyiz.

Bir insan su içtiğinde besmele çekmezse şeytan o sudan içer. Besmelesiz bir şey yersek onunla beslenir. Besmelesiz giyinirsek oradan giyinir. İlk önce her şeye besmele ile başlamalıyız. Onu aç, susuz, çıplak, hakir bırakalım. O bizi Allah Azze ve Celle'ye karşı aldatıp hakir düşüreceğine, biz ona karşı besmeleyi muazzam bir savunma olarak kullanabiliriz. Biz bir ülkeysek bizim savunma kubbemiz her işe başlarken besmele çekmek ve abdestsiz gezmek olurdu. Şeytanla savaşırsak güçlenmemiz ve donanmamızın sağlam olması lazımdır.

Plan 1: Herkes zaafını bulsun. Çünkü şeytan insana zaafıyla yaklaşır. Her insanın bir zaafı vardır. Kiminin para, kiminin ölüm korkusu, kiminin sevdiği birisi... Şeytan oradan vesvese vermeye başlar. Ya fakirlikle korkutur ya sevdiğine zarar gelme korkusu getirir. Zaafından emin olan, korkudan emin olur. Mümin'de korku yoktur. Allah Azze ve Celle ayet-i kerimede demiyor mu ki; **"Biz onların kalbinden korkuyu aldık"** diye. Zaafını bul ve Allah Azze ve Celle'ye dua edip arz edelim. Her gün 5 dakika zikirle tefekkür edip nurla o zaafı onaralım. Dua ile Allah'a sığınmak zaafımızı kapatır ve korkularımızdan emin eder.

İhlas ve samimi olalım. İhlas ve samimiyet için ilk önce niyet edilir ve Allah'tan yardım istenir. Ve En'am Suresi 162. ayette şöyle buyuruyor Yüce Rabbimiz: **"De ki: Şüphesiz benim namazım,**

kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi âlemlerin Rabbi Allah içindir." (En'âm Suresi, 162. Ayet). Bu ayeti bolca tefekkür etmeliyiz ihlas için.

Ne güzel diyor Üveys el-Karani (r.a): *"Allah Azze ve Celle seni biliyor mu? Başkasının seni bilmesine gerek yok. Sen Allah Azze ve Celle'yi biliyor musun? Başkasının seni bilmesine gerek yok. Sadece O var ve biz O'nun kuluyuz. İnsan değil bütün alem bilmesi bir fayda etmez, yaptığıın amel Allah için değilse."*

Namazı dosdoğru kılmak gerek. İlk önce kendimizi bileceğiz. Kendimizi bilmeden Allah Azze ve Celle'yi bilemeyiz. Allah Azze ve Celle'yi bilen, namazda kimin huzurunda olduğunu bilir. Sen bilmezsen, gafletle bile kılsan ruh bilir, ahfa bilir, nefis bilir, sır bilir ama şuur kapalıysa kalp bilmez, hissedemez. Kalp bilmezse diğer latifeler zaten bilse bir şey olmaz. Kalp uyanık olması lazım. Kalp hisse; *"Allah beni biliyor, görüyor, gözetiyor"* diye nefsimize anlatacağız. Ta ki anlayana kadar. Bir balon direkt üfleyerek büyümeyiz; üfleye üfleye büyür. Şuur da büyüdükçe kalp uyanır, uyanık kalır. Kalp uyanırsa insan diğer latifelerden beslenir, lezzet alır. Lezzet alınan namaz dosdoğru olur. Dostun yanından geliyorsa insan özler, mutlu olur, tebessüm eder. Dosdoğru kılınan namaz şeytana karşı zırh görevi görür, kalkan olur. Bildiğimiz sureleri kalbimizden manasını geçirip tam bir konsantre olup ağır ağır kılmak gerekir namazı.

Günlük Kur'an okumak gerekir. Kur'an-ı Azimüşşan insana rehberdir, insana yol gösterir, akideyi sağlamlaştırır. Şeytanın en çabuk kandıracağı insan cahil insandır. Ayrıyeten Kur'an-ı Azimüşşan sadece bir kelam değil, bir manevi güç deposudur. Kur'an-ı Azimüşşan'ı doğru frekansta ve tane tane okumaya özen gösterirsek, ondan faydalanacağımız manevi enerji ile güçleniriz. Nefsimiz küçülür, sadrımız genişler, şeytanın karşısında savaşacak hale geliriz.

Ve bir müminin kılıcı, silahı zikirdir. Zikir bir anıştan ziyade bir duadır. Çünkü ağızdan çıkan cümleler bir nevi dua hükmündedir. Bir insan Rabbini andıkça dua etmiş olur. Dua ibadetin ta kendisidir. En güzel dua Allah Azze ve Celle'yi zikretmektir. Bunu unutmayın ki dost dostu konuşur. Rabbimiz ne güzel buyuruyor: **"Fezkuruni ezkurkum"** (Bakara Suresi, 152. Ayet) - **"Beni zikredin ki ben de sizi zikredeyim."**

Allahu Teala bir insanı zikrederse onu sever ve sevdiklerinden sayar. Hadis-i Şerif-i Kudsi'de şöyle buyuruyor; Allah Azze ve Celle diyor ki: *"Kulum bana farz ile yaklaşır, nafile ile yaklaşımaya devam eder. Ben onu sevince onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli, yürüyen ayağı olurum."* Allah Azze ve Celle bir olanın sırtı yere gelmez biiznillah. Allahu Teala'nın zikrettiği kul kudret sahibi olur ve şeytan ona yaklaşımaya korkar.

Ruhum, canım ona kurban olsun, Resulullah (s.a.v) buyuruyor ki: *"Sizi dehşete düşüren, uykularınızı kaçırın ölümü bolca tefekkür edin."* Bir insan ölümü tefekkür ederse nefsi küçülür, şuuru genişler, dünya sevgisi ortadan kaybolur ve kalp Rahman'a bağlanır. Ve bizi sıddıklığa iter. Çünkü **"İnna lillahi ve inna ileyhi raciun"** (Bakara Suresi, 156. Ayet) - dönüşün O'na olduğunu bilen bir nefis, O'nu razı etmeye muhtaçtır. Bu muhtaçlığı boş bilen nefis, şeytanla arasına duvar örür.

Zaafı bulup onarma, ihlaslı yaşamak, Allah Azze ve Celle'nin "her an görüyorum" şuuruna erişmek, dosdoğru namaz, Kur'an-ı Azimüşşan'ı okumak, Alemlerin Rabbini zikretmek şeytana karşı bizi muazzam bir donanma sahibi yapacaktır.

Savaşta bir ordu güçlü olabilir ama küçük ihmaller onu çok kötü sonuçlar doğurur. Bir ordu düşünün; korkusuz, kalbinde Rahman'ın nuru, namazın nurundan örülmüş bir zırh, zikrin nuruyla dövülmüş bir kılıç muazzam gözüküyor. Ama dikkat etmemiz gereken çok mühim bir şey

var. Kalbi hastalıklar bize sinsice yaklaşır bizi şah mat edebilir. Öyle bir yaklaşıp ki muazzam bir zırh, kalkan ve güce sahip olsak bile esir düşebiliriz. Bizi esir düşüren kalbi hastalıklarımızdır.

- **Mümin gıybet etmez:** Şeytan insana bir olay yaşatır ve kardeşinin etini yedirir.
- **Kalp kırmak:** İnsan bilmez kimin kalbinde ne vardır. Ya kırdığınız kalpte Rabbul Alemin varsa? Ya da o kalbe Rabbul Alemin uğrarsa? Bir hırsız gibi bir yere gidip talan etmek akıl kârı değildir. Rehberimiz Resulullah (s.a.v) bütün yerlerde haklıydı, kimsenin kalbini kırmadı. Kalp kırmak şeytan işidir.
- **Övünme ve Beğenilme İsteği (Ucub):** Bu hastalığın olmaması için her amelde kısa bir iç muhasebe bizi korur. Bu ameli kimin için yapıyorsun? Allah için ise hamd etmek lazım. Eğer insanların hoşuna gitsin diye, övünmek için yapıyorsan hemen istiğfar etmek lazımdır. Ameli gizlemek, Allah'ın lütfu olduğunu kalbinden geçirmek lazımdır.
- **Telaş:** Kalbin yarasını bugüne taşımaktır. Yarını bugüne taşımaktır. Oysa Allah Azze ve Celle her gününü kendi rızısıyla ve hükmüyle yaratır. Nefsine "Yavaşla ve gaflete gayret ettim, netice Allah'a aittir" de. Telaş güveni azaltır, imanı etkiler. Tefekkür kalbi sakinleştirir, şeytanla kalp arasına duvar örür.
- **Haset:** Kalbi içten içe kemiren bir ateştir. Amelleri perişan eder. Kıyastan kaçının. Kendindeki zenginliği gör. Her şeyin Allah'tan olduğunu nefesine söyle. Alemlerin Rabbi böyle uygun görmüş ve razı gel. Razı gel ki "Raziye" makamına varasın. Hamdini artır, kendimizle meşgul olalım. Kıyastan kaçınalım. Kendimizden yukarı değil aşağıya bakalım. Nefis doymaz çünkü. Şeytan hasetten beslenir ve güçlenir. Kalbin Rahman'a yönelen pusulasını bozar.
- **Ucub (Kendini Beğenme):** İyiliği kendinden bilmesi çok tehlikeli bir boyuttur. Amelin değerini düşürür, kendi kendini hakir eder ve kibire düşürür. Tehlikesi yüksektir. Her şey Allah'tan gelmiş, "Bu amel Allah'ın bana lütfudur, hamdü senalar olsun, bu aciz halimle bana uygun gördü" demeliyiz. Çünkü yaptığımız zaman şeytanla aramıza güzel bir duvar örmüş oluruz.
- **Yalan:** Kalbi karartan, vicdanı susturan, yalan şeytanın mirasıdır. Kim ki şeytanın mirasına sahip çıkarsa o zora düşer, imanı zayıflar. Dönüşü zor bir yola girer. Her şeyin telafisi olur ama yalanın telafisi yoktur. Yalan şeytanın esareti altına alır. Resulullah (s.a.v) buyuruyor ki; "Yalan söyleyen bizden değildir." Doğru söylemediğin an sus. Allah Azze ve Celle'nin hoşnut olmadığı şey bizi hoşnut edemez.
- **Öfke ve Kin:** Öfke şeytanın kıvılcımıdır. Bir an gelir aklı örter, dili ve eli bozar. Öfkeliyken susmak, yer değiştirmek kalbi söndürür. Çünkü öfke ateştir, su ile sükunet onu bozar. Kin ise öfkenin kalpte beklemiş halidir. Kin başkasına zarar vermeden kalbine zarar verir ve zehirler. Affetmek de kendi ruhun için bir kurtuluştur. Çünkü güçlü olan intikam alan değil, öfkesini yenendir. Dua ve zikir ile kalbini temizle.
- **Suizan:** Kalbin sessiz günahlarından. Şeytana gizlice kalbin anahtarını verir. Birinin hiçbir delili olmadan sadece kötüyü tahminde bulunma hüsnü zandan ibadettir (uzaklaşmaktır). Suizan ise gaflettir. İyi hal üzerine tefekkür edip kardeşlerimize dua etmek lazımdır. "Ben biliyorum, bilmiyorum" de ve kalbine inmeden öncesini bilen Allah Azze ve Celle'den haya etmek lazımdır.

- **Cimrilik:** Allah Azze ve Celle'nin emanet verdiği, mülkün sahibinin Rabbimiz olduğu bilincine varmaktan engeldir. Aldığın, topladığın değil; verdiğin ve hayır yolunda kullandığın senindir. Cimrilik kalpte sevgisini artırır -neuzubillah- insanın putu olur. Şeytanı besler ve Rabbul Alemin arasına bir set çeker. Şuurun azalır. Şuur azalınca Allahu Teala'yı sevmek, Resulullah (s.a.v)'i sevmek zorlaşır.
- **Ümitsizlik (Yeis):** Şeytanın en tehlikeli tuzaklarından biridir. Çünkü şeytan öylesine şiddetli vesvese vererek Allah'ın rahmetinden şüpheyi düşürür. Unutma; darlandığında yollar bitti gibi gözüke de mutlaka Allah Azze ve Celle muhakkak bir kapı açar. Ümitsizlik duayı susturur, gaflete sürükler, insanı hareketsiz bırakır. Sadakayı artırmak lazımdır. Rabbimizin "Beni bırakmaz, zayi etmez" diye tefekkür etmek lazım. Ve insan en hayırlı bir kurtuluş şuuruna erişir. Rabbul Alemin'e bu teslimiyetle yaklaşılsa şeytan vesvese kapısını bize kapanır.
- **İnat:** Hakikat ortada iken bile nefse uyarak şeytanın ahlakına bürünür. Unutma ki İblis'i helaka sürükleyen hastalıktır. İnat kalbi mühürler, nasihati düşman olarak görür. Yanlışta istikrarlı yapar, hak karşısında eğilmez, zillet yapar. Hak karşısında eğilmek zillet değil, izzettir. Çözüm ise haklı çıkmayı değil hakka uymayı ister. Tartışma anında uzatmak yerine susmayı seç. Yanlış olabilir mi, öğrenmek lazımdır. İnat kaybeder, teslim olan kazanır.
- **Hırs:** Dünyayı kalbe koymaktır. İnsanı konuşturan ama doyurmayan ateştir. Hırs yapan insan çok ister ama az huzur bulur. Kazandığını sevinme fırsatı bile olmaz. Şeytan onu vesveseye bağlar. Hırs şükrü unutturur. Helal ile haram çizgisini kaybettirir. Kurtulmak için hedefini niyetle temizle. Yeter demeyi öğren. Bugün rızıkına şükret, çalış ama sonucunu Allah'a bırak. Bunu unutmamak lazım ki; azla yetinen zengin, çok isteyen fakir olur.
- **Nankörlük:** Nimeti görüp sahibini unutmaktır. Dilin var dediğini kalbin inkar etmesidir. Nankör nimeti azaltır. Nimet sadece değil; sürekli şikayet eder. Kalbi köreleştirir. Sürekli sürekli şikayet üretir ve insanı isyana sürükler. Şeytana yaklaşmayı başlar. Kurtulmak için her gün 3 nimeti fark et. Darlıkta "Elhamdülillah" demeyi öğrenmek lazım. Nimeti kendinden değil Rabbul Alemin'den bilmek lazım. Küçük şeyleri küçümsememek lazım. Unutma ki Ebrehe'nin ordusunu helak edip yok eden sebep küçücük taşlardır.
- **Tevekkülsüzlük:** Sebeplere güvenip Allah Azze ve Celle'yi devreden çıkartmamak lazımdır. Tevekkülsüzlük; insan her şeyi kontrol etmek ister ama hiçbir şeye hükmedemez. Bu yüzden yükü ağır, huzuru. Elinden geleni yap, sırtını Allah'a dayan. Sırtını Allah'a dayananın sırtı yere gelmez. Sırtını Allah'a dayamayan şeytana yaslanmış olur. Şeytan dost değil, pusuda bekleyen azılı bir düşmandır.

"Ben biliyordum", kendi düşüncelerini haklı görme, her gün kendine 5 dakika hesaba çeken... Bunu unutmayalım ki insan şeytanın tuzağına sadece maneviyatta düşmez. Çünkü manevi haller tefekkürle olur. Tefekkür insanı Allah Azze ve Celle'ye tanıtır. Ama şeriat zahire bakıp hüküm verir. Mümin yalan söylemez. Mümin kardeşinin etini yiyip gıybet etmez. Mümin iftira atmaz. Mümin riya yapmaz. Mümin kalbinin aklında suizan yoktur. Mümin güzel bakmak, düşünmek vardır. Mümin kardeşini kırmaz, ona asla yukarıdan bakmaz. Ona nasihat değil, ders değil, amacı yardımcı olmak olur. Bir insan ister suyun üstünde yürüsün ister uçsun; şeriatla ters bir hal barındırıyorsa bu iş sıkıntıdır.

Kendini haklı görme çabası, "Ben biliyordum" edası insanı tehlikeye koyacaktır. Çünkü bu haller hepsi şeytani vasıflardır. Bizim düşmanımız kardeşimiz olamaz. Hele ki ahir zamanda İslam dinine hizmet etmek isteyen biriye biz, asla... Gelin hep beraber nefsimizi ayağımızın altına alalım ve üstüne basalım. İnsanlar hata yapabilir, insan nefis taşıyordur. Şeytan insanı hataya düşürmek içindir. Bir çubuğu tek başına kırmak kolaydır. Duygumuz, düşüncemiz, fikrimiz, zikrimiz, hedefimiz, samimiyetimiz bir olursa; işte o zaman kalbimiz, bütün azalarımız bir olur. O zaman insanı yargılamayız, anlarız. Eğer ki içimizde birisini şeytan-ı lain kandırıyorsa oturup hep beraber düşünmek lazım: "Nasıl bize bu kadar yaklaşılabildi ve haddi aştı?" Günün sonunda bunu kendimize demeliyiz. Her gün kendimizi hesaba çekmeliyiz.

Biz Seyyidimiz'in ahlakından ne kadar taşıyabildik? Ne kadar kendimize alabildik? Resulullah (s.a.v)'e ne kadar yakın olabildik? Bir insan önce üstadına sonra Resulullah (s.a.v)'e benzer. Sonra Allah Azze ve Celle'nin lütfuna mazhar olur. Lütfu mazhar olan, şeytanla savaşını yener. Her gün yeni bir gün, her gün yeni bir savaş. Ne kadar düşersek düşelim, günün sonunda samimi bir Estağfurullah bütün her şeyi onarır ve günün sonunda galip gelen biz olacağız biiznillah.

Seyyidimizden

Hissedebilirsiniz. Çünkü her insanın, her cinnin, her yaratılmışın muhakkak bir doğum zamanı vardır ve onun karakterini belirler. Yaşadığı şartlar onu neye çevirdiğini anlamak için onun geçmişine gitmek lazım.

Ben size en, en geçmişi Allahu Teala'nın izniyle, Resulullah (s.a.v)'in hattıyla anlatmaya çalışayım.

Bismillahirrahmanirrahim. Allahümme salli ala seyyidina Muhammed ve ala ali seyyidina Muhammed. Allahümme ya Rabbi ihfazna ve ihfazna sırrana ya erhamerrahimin. Allahümme ya Rabbi sabbitna ala dinik ve ala hakikatik ya erhamerrahimin. Gayruk mafi gayruk mabetna ya erhamerrahimin. Allahümme bi kudretik ve izzetik inşallah... Bismillahirrahmanirrahim.

Adem Aleyhissalatu Vesselam daha ona şekil verilmeden yıllar yıllar önce -sizin dünya anlayışınızla ister 20 bin yıl deyin, ne kadar dersenez deyin, çünkü zaman ancak Allah katında bilinendir- Allah Azze ve Celle dumansız ateşten varlıklar, sudan varlıklar, havadan varlıklar yarattı. Bir de tahta diye tabir ettiğimiz ya da ağaç diye tabir ettiğimiz maddeden de Allahu Teala varlıklar yarattı ve onlara sınırlar çizdi. Kendi sınırları içinde doğru yaşamalarını onlara emretti ve bu hudutta yıllarca mutlu ve mesut yaşadılar.

Bir zaman, karanlık bir günde gökten düşen bir ateş ve bu ateşe bu yaratılanların teveccühüyle o mahlukatlar arasında bir fitne meydana geldi. Kim buna daha çok sahip çıkacak? Kim bu ateşin kudretine erecek? Kim bu gücü elinde bulunduracak diye yüzlerce yıl süren bir savaş meydana geldi. Bu savaşta çok fazla fitneler çıktı, çok fazla ölümler oldu. Ve bu ölümlerin ucu bucağı yoktu ve alemde çok büyük bir kargaşa hüküm sürüyordu. Ve bu kargaşayı durduracak bir güç yoktu.

Zaman hızlı ilerlerken Urus'un oğlu -Urus bir kraldı, dumansız ateşten yaratılanların kralı Urus'tu- bunun 12 tane çocuğu oldu. 11. çocuğun adı Aşur'du. Aşur çok akıllı, çok dirayetli ve mükemmel bir savaşçı olması için babası tarafından yetiştirilmişti. Çok fazla azmi vardı, çok mükemmel bir iradesi vardı ama sinsiliği çok fazlaydı. Ama bu sinsilikle diğer kardeşlerinin bütün tahtlarını elinden aldı ve tahta o geçti. Aşur...

Aşur bu binlerce yıl süren savaşı gösterdiği azimle, kararlılıkla, dirayetle ve diğer kavimler arasında sulh sağlamakla çok büyük bir ölümü durdurdu. Ve dünyanın dengesini tekrar yerine

getirdi. Ve bu hal Allah Azze ve Celle'nin hoşuna gitti, hoşnut oldu. Aşur o günkü düşen göktaşına tamah etmedi. Onu yerin karanlıklarına gömdü. Ve ateş, su, toprak ve ağaç türünden yaratılan varlıklar arasında bir barış yapılmasına sebebiyet verdi.

Aşur, şimdiki Şeytan dediğiniz kişinin asıl adı Aşur'dur. Annesinin adı Usur'dur. Bunu bilin Urus...

Lain bu şekilde bin yıl barışı sağladıktan sonra bu Allah Azze ve Celle'nin çok hoşuna gitti ve iki melek vasıtasıyla Allahu Teala onu arşa çıkarttı. Arşın ilk basamağında Aşur, Allah Azze ve Celle'den, Allahu Teala'ya yaklaştıracak hikmetleri ve kelimeleri murad etti. İlk kelam ilmi Aşur'dan gelmez. Aşur Allahu Teala'ya her zaman "Lebbeyk" diye hitapederdi. Allahu Teala ona ilim ve kelam ihsan etti.

Artık bu kelimelerde ve ilimlerdeki her harikulade olan şeyi meleklerle paylaştıkça meleklerin ona hayranlığı arttı. Çok fazla zikreden, çok fazla okuyan biriydi. Ama hiçbir zaman "Rakip tanımama hastalığı" vardı. Çünkü o dünyadan gelen bir hastalığıydı. Rakip tanımazdı. Ve rakip diye biri bahsedileceği zaman o sinsi hastalığı ondan hiçbir zaman çıkmazdı. Bunu Allah'tan başka kimse bilmiyordu.

Aşur her okudukça ve her ilmi öğrendikçe ve her bu ilimle meşgul olduğunda bunu meleklerle paylaştıkça melekler arasındaki itibarı arttı. Zamanı gelince, Aşur'un ilim süresi dolunca Allah Azze ve Celle izzeti çok olan "Azazil" diye ona bir ad ihsan etti. Ve bu ad melekler arasında büyük bir törenle yapıldı. Ve bu törende ona Azazil'in tacı takıldı. Azazil o gün kendini meleklerden üstün gördü. Çünkü dumansız ateşten yaratılmış, bir halkın içinde yaşış, bir kralın oğlu olarak doğmuş -kralın 11. çocuğuydu-, diğer kardeşlerini bertaraf etmek için çok sinsi planlar yaptı ama arşa kaldırıldığı zaman rakip tanımayan, mükemmel sinsi planlar yapan ve kendisine taç takıldığı zaman artık gerçekten kendini üstün gören biriyle karşı karşıyaydık. Bunu meleklerden gizledi, herkesten gizledi ama arşın ve arzın sahibi olan Allahu Teala'dan kim neyi gizleyebilir ki? Kim gizleyebilir...

Ey küçükken sinsi olan ve kardeşlerini yenen Aşur, ey rekabet tanımayan Aşur... Şimdi Allahu Teala seni imtihan edecek. Tabii imtihan olmadan önce Allah Azze ve Celle her şeyi bilen, Kuddus olan Rabbul Alemin, Adem Aleyhissalatu Vesselam'ı tam dolu bir beden haline getirmedi, ruh üflemedi ona. Çok büyük bir vücut meydana getirdi Allah Azze ve Celle ama adını kimseye söylemedi. Allah Azze ve Celle Adem Aleyhissalatu Vesselam'ı, adı verilmemiş olan zatı arşın özel bir yerinde sadece meleklerin görebileceği bir yere koydu ama ona ad vermedi. Onun için büyük bir gizem oluşturdu. Ve melekler günün belli zamanında merak ettikleri bu zata gelir bakarlar ama ne olduğunu çözemezlerdi.

Bu merak o zamanki Azazil'de o kadar üst seviyeye geçti ki, kendisine ruh üflenmemiş olan Ademi -tabii o zaman adı verilmemiş olan zatı- gelir her yerini kontrol eder, ona mana bulmaya çalışırdı. Ve bir gün... Bir gün kendi nefesine yenildi Azazil. Bir gün kendi nefesine yenildi. Onun maddesinin ne olduğunu anlayabilmek için Adem'in sol ayağından çok küçük bir parça aldı. Çok küçük bir parça... Onu tanımak istedi. Çünkü o çok fazla ilim okudu, çok fazla ilim okudu. Ve o tanıma hırsı ve hevesi en büyük hatayı o zaman meydana getirdi onda. Onu Rabbine sorabilirdi; "Ya Rab, bu yarattığın nedir?" diye sorabilirdi. Ama sormadı. Onun sol bacağından, bacağın altından çok küçük bir parça aldı ve bunu yıllarca tefekkür etti "bu nedir?" diye. Zaman hızlı ilerledi, Allah Azze ve Celle bu zat-ı muhtereme, bu zat-ı kudsiyete bir isim vereceğini, ona ruh üfleyeceğini ve onu kendi ruhundan üfleyeceğini ve ona hayat vereceğini söyledi.

Allah Allah... Bu haber Laine çok hızlı ulaştı. Lain tanıyamadığı, bu zata tanımlanamadığı zatın hayat bulacağı endişesi onda artık hatalar zinciri yapmaya başlamıştı. Çünkü Lain nefis taşıyor.

Rakip tanımaz! Ama şimdi karşısına yeni bir rakip çıkacak. Ve elinde bir kanıt var; küçük bir çamur parçası.

Hadi bakalım... Bu çamur parçasına binaen ve dünyadaki hayatına istinaden bin yıllık savaşın neticesindeki o ölümler ve fitneleri bahane koşarak... Çünkü sudan yaratılanlar, ateşten yaratılanlar, havadan yaratılanlar ve ağaçtan yaratılanlar haddi aşmışlardı ve çok büyük bir katliam olmuştu. "Ve şimdi topraktan yaratılan ne yapacak acaba?" Hemen şu bahaneyi meleklerle sundu: "Ya o da o fitnecilerden ve o kan dökücülerden -tam kan dökücü değil de ölümlere sebep verenlerden- ya olursa?"

Melekler saftırlar, temizdirler. Melekler hiçbir zaman kelimelerin arkasından ne geleceğini bilmezler. Ne duymuşlarsa aynısını aktarırlar, ne eksik ne fazla. Ve o gün melekler Rablerine: "Ya Rabbi sen fitne ve kan dökücü bir zat mı yaratacaksın?" Soru bu. Melekler Allahu Teala'ya edepten ötesine geçmezler. Ama o gün Şeytan-ı Lain'in bu kelimeleri onları başka bir hale getirecekti. Allahu Teala'yı sübhan olarak secde eden, Allahu Teala'yı daim şükreden, Allahu Teala'yı hayret makamında bilen melekler ilk defa Rabbul Alemin'in karşısına ilimle çıkmayı murad ettiler. Ve arkasında Azazil var. Rakip tanımayan Azazil. En büyük hastalığı... Rakip tanımaz!

Maktay-ı zaman gelince Allahu Teala dedi: "Siz mi bilirsiniz ben mi bilirim? Şüphesiz ki her şeyi ancak Allah bilir."

Sadece rakip tanımama hastalığının kimsenin bilmediğini düşünen Azazil, artık onun bu hastalığının açığa çıkma zamanı gelmişti. Allah Azze ve Celle Adem'e -yani o zata- ruhundan üfledi. Bu ruh hayat oldu. Hayat Allahu Teala'ya tekbir oldu. Ve Allahu Teala'ya şükre dönüştü ve Allahu Teala'ya secde etti. Nazik, terbiyeli, edepli, hakikati kendinde barındıran ve Allah'tan gayri hiçbir şey bilmeyen, basit bir şeyden yaratılmış; su ve çamur. Allah Azze ve Celle her zaman basit şeylerden mükemmel sanat yaratan Allah'tır. Çünkü O Allah'tır.

Bundan sonrasını biliyorsunuz. Daha önce Adem Aleyhissalatu Vesselam'ın hayatında anlattım size. Rekabet tanımayan şeytan o gün ilk defa böyle mükemmel bir zatı karşısında görünce geçmiş dünyadayken tutulduğu hastalık bir kez daha depreşiverdi. Melekler nereden bilsinler ki bunun böyle bir hastalığı vardır? Ancak Allah bilir Azze ve Celle. Ve bugün Allahu Teala şeytan hakkında hüküm verecekti. Ve o hükmün delili Adem denen basit bir su ve biraz çamurdan yaratılan, basit gibi görünen ama içinde Rabbul Alemin'in ruhaniyetini taşıyan o zat; Adem... Hiç kimsenin bilmediği bir adla dünyaya geldi. Allah Azze ve Celle her şeyi bilen alim olan Allah **"Uscudu li Adem" (Adem'e secde edin)** dedi.

Tüm melekler secde ettiler. Bir tereddüt... Ayakta duran biri var. Renkten renge giriyor. O sinsi günlerine geri döndü. O kadar yaptığı secde, o kadar bildiği Allahu Teala'ya ait olan kelimeler, zikirler, o sinsilik ve rekabet hastalığı şimdi hepsinirüyor. Arşta hiçbir zaman ateş olmaz. Arşta her zaman serinlik ve selamet vardır. Arşta ateş cevheri alevlenmez, parlamaz. Ama Lain yavaş yavaş kaybediyor. Şimdi üzerindeki elbiseler gidecek. Ateş yavaş yavaş onu saracak. Dünyadaki şekline dönüşecek ve melekler onu tanıyamayacaklar. Ve birden haykıracak: "Yanlış yapacaksın, etme!" Melekler tereddüt halinde; Cebrail Aleyhissalatu Vesselam, Azrail Aleyhissalatu Vesselam, Mikail Aleyhissalatu Vesselam... Çünkü bu isimleri sonradan alacaklar. Şu an yaptığı secde sebebiyle onlara bu ad verilecek. Ve onlar hemen Allahu Teala'ya secde ettiler. Meleklerin tamamı secde etti. Ama Azazil tacını kaybetti, elbisesini kaybetti, geldiği günkü haldeydi.

Aman Allah'ım! Zaten senin halin kaybetti. Dur be adam, dur! Dur! Hiçbir şey göremiyorsan kendi nefsinin aynasına bak. Yahut yere bak. Yer zaten seni kendine gösterecek. Belki durursun.

Allah sana fırsat veriyor. Yere bak, yere eğil, kendi cismini gör. Bakmadı... Hala kafan yukarıda ve hiç umulmadık bir şey oldu. Dedi: "Ya Rab ben ona secde etmeyeceğim."

Ne akılsız... Babasına isyan ettiği günün kelimelerini konuştu. "Ben kardeşime itaat etmeyeceğim, bu savaşın komutanı ben olacağım."

Ve o gün Adem Aleyhissalatu Vesselam'ı küçümser şekilde, daha önce eline aldığı bir avuç toprağın değersizliğinden bahseden çok fazla kelimeler ağzından çıktı. Allah Azze ve Celle, arşın ve arzın sahibi olan, merhametli olan Rabbul Alemin o gün sadece Cebbar ve Adaletli idi. O gün Allahu Teala Şeytan-ı Lain'e ilk defa ona bir ad verecek. Azazil'den onu kovacak, izzeti ondan alacak, ona zilletin en tehlikeli adını verecek. Zilletin en alt seviyesi... "Lain" diyecek. **"Katımdan git, ve ayn! Katımdan git. Sen bugün buraya layık değilsin."**

Allah ona o gün azap etmedi. O gün onun hakkında hükmü hemen vermedi. Ona "Lain" dedi. Katımdan git... Çünkü onun başka yapacak bir şeyi yoktu. Elbisesi yok, tacı yok ve yaptığı kelamın bedeli olarak Azazil ismi de yok. Ve o artık o gün Lain olmuştu.

Lainin ilk hikayesi bu kadar ha. Bundan sonraki hikayesini yarın anlatacağım ben size.